

Beate Heide

Om forlatelse

Det var som halsen var for trang. Ordene satt fast. Bom fast. Hun prøvde å harke dem løs. De ville ikke ut. Hun hev etter pusten og prøvde å roe seg ned. Hvorfor skulle det være så vanskelig å be om forlatelse?

Hun visste godt at det hun gjorde var en utilgivelig handling. Hun hadde bare blitt så sint, og så fort hadde sinnet overfalt henne at de vemmelige ordene spratt ut av munnen hennes som slimete padder. Hun hadde sagt dem i et oppriktig ønske om å såre. Såre dypt og inderlig: Virkelig bore ordene inn i hjertet til det stedet der de gjorde mest vondt - like vondt som hun hadde det. Hun så de traff målskiven med en innertier, hun så det på sjokket, smerten og fortvilelsen i morens ansikt. Følelser hun kjente igjen fordi hun hadde kjent på dem selv. Hun visste av erfaring at ord som først var uttalt aldri kunne tas tilbake. De var der mellom dem. Ordene skapte avstand. Selv om moren ikke var lengre unna enn at hun hadde vendt henne ryggen, var det som de bodde på hver sin planet.

Det begynte med det vanlige mønster med småkjefting. En helt vanlig krangel om hvor lenge hun fikk være ute. De samme argumentene slo de i hodet på hverandre som to barn i sandkassa. Ingen av dem ville gi seg. Det var da sinnet hadde tatt henne. – Jeg skulle ønske du var død, så brydde du deg ikke med hvor lenge jeg var ute, hadde hun til slutt brølt ut i rommet da moren for nte gang hadde fortalt at det var HUN som var moren og at det var HUN som bestemte. Sinnet hadde kastet seg over henne. Håpløsheten også. Det var som om de to, mor og datter, som hadde vært så gode venner hadde mistet hverandre av syne. Det var som moren ikke hadde tillitt til henne lengre. Det følte som om hun var blitt pestbefengt fordi hun var blitt 16 og var begynt på videregående skole. Moren behandlet henne som om hun fremdeles gikk i barnehagen, jo. Alltid måtte hun vite hvor hun var, hvem hun var sammen med, når hun kom hjem, hvordan hun kom seg hjem i en endeløs gnaging. Det var ikke til å holde ut, alt dette maset!

Hun trakk pusten igjen, og så på morens triste rygg. Hodet hadde hun bøyd og hendene hadde hun foldet om seg, som om hun omfavnet og trøstet seg selv. Hun visste at hun måtte si de vanskelige ordene:

OM forlatelse, mamma, jeg mente ikke å si at jeg ønsket du var død.

Det var bare så ubegripelig vanskelig. Hun trakk pusten igjen og åpnet munnen. Ikke en stavelse forlot munnen. Nytt pust, nytt forsøk. En liten puslete stemme som hun gjenkjente som en skygge av sin egen presset ut de vanskelig ordene.

-Om forlatelse mamma...

Mer rakk hun ikke å si. Moren snudde seg mot henne. Hendene hang langs siden.

-Nei, ungen min, det er jeg som skal be om forlatelse. Det er jeg som er en dum hønemor. Du er en klok og nydelig ungdom. Du gjør det du skal. Du

IKKE
GJØR
DET
DU
SKAL

prøver ut grenser, prøver ut meninger og prøver ut min tiltro til deg. Du har alltid fortalt sannheten, og aldri gjort noe alvorlig galt. Dette handler om meg. Kan du være så snill å tilgi meg?

Moren holdt hendene frem og hun sprang inn i favnen. De lo og gråt om hverandre, begge to. Som to sippete småunger stod de der midt på gulvet. Det var et magisk øyeblikk. Hun følte at hun hadde fått moren sin tilbake.

Moren fortalte sin historie om hvordan hun var blitt passet på av sine foreldre. - Jeg lurte meg ut, vet du og så ble du til da jeg var bare 18 år. Jeg er så redd for at det skal skje med deg, vennen min. Derfor har jeg i redsel kopiert for-

eldrene mine sitt påpassingsmønster enda jeg vet at det ikke fører frem. Jeg skjønner at det er galt. Vi må finne ut av dette, vi to.

Hun så på moren: - Om forlatelse mamma, fordi jeg ble så sint og sa jeg skulle ønske du var død. Egentlig ønsker jeg bare den snille og hyggelige mammaen min tilbake.

De smilte mot hverandre gjennom tårer. Begge visste at de kom til å krangle og si dumme ord til hverandre mange ganger, og at det gikk an å krangle for så å bli venner igjen....

-Det er nesten noe magisk i ordene om forlatelse, sa moren stille...

FOU - midler

Forum for psykologer i kommuner/ fylkeskommuner kan i 2018 dele ut FoU-midler inntil kr. 750.000,- Midlene kan brukes til forsknings og utviklingsarbeid o. l. i tråd med Fondets vedtekter §2:

"Fondets formål er å ivareta forsknings- og utviklingsarbeid innenfor de pedagogiske og psykologiske fagområdene, støtte utarbeidelse av hjelpemidler, samt fremme opplysnings- og formasjonsvirksomhet om fagområdene." Dersom et prosjekt ender i et kartleggings- eller tiltaksprodukt, forutsettes det at materialet holder en faglig høy standard, og at det publiseres gjennom forlaget "PP-tjenestens Materiellservice".

Ved andre prosjekt/studiereiser el. er det en forutsetning at det produseres faglige artikler, og at tidsskriftet "Psykologi i kommunen" får tilbud om førstegangspublisering av disse. Søknader blir behandlet i den rekkefølgen de kommer inn.

Søknad sendes:

Forum for psykologer i kommunen v/ Sturla Helland

Grønstølvegen 10

5450 Sunde

E-post: hsturla@gmail.com